

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 170. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149279952/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

understøttede den stærke Muur. Det var Halvdelen af den sidste Slotsfløi, en Mellemting af Antikt og Moderne, af Ruin og Vaaningshuus.

Otto gik ind i Haven, der var anlagt paa selve Bakken og dens Terrasser. Her var kun unge Træer, men Gangene og Alt rundtom tilgroet. Udsigten strakte sig vidt ud over Engen til Belter og Fyen. Han stæeg fra Terrassen ned til den nederste Muur; i den var, endnu fra Klostrers Tid, indmuret et Stykke af en Gravsteen, hvorpaa man saae Rester af en qvindelig Skikkelse, ved dennes Side en Beenrad, omsnoet af en Slange. Otto stod hensjunken i Beskuelsen, idet en gammel Karl, med to Spande i et Aag over Skulderen, traadte hen til Brønden tæt ved.

Den Gamle var meget villig til at knytte en Samtale, fortalte om Opgravninger og om Løngangen, som ikke var fundet, men vist var det, sagde han, at en saadan existerede. Endnu havde de kun opdaget nogle smaa murede Rum, som rimeligviis havde været Cachotter; i een af dem sad jo en Jernlænke i Muren. Men med Løngangen havde man ikke truffet paa det rette Sted, thi den maatte findes! den gik herfra, dybt under Søen og Skoven, lige til *Sorøby*. Store Jernporte vare dernede, ved Juletider kunde man høre, hvor de bleve slaaede op og i. «Den, der havde, hvad der er gjemt,» sagde Karlen, «kunde blive en holden Mand og behøvede ikke at slide og slæbe!»

Otto betragtede den eensomme Fløi, der hævede sig frem paa Terrassen. Hvor prægtigt havde ikke her været i ældre Tider!

Tæt op til den store, milelange Skov, som strækker sig hiin Side Sorø ned mod Kongeaens Bredder, laae det rige Kloster, hvor *Hans Tausen* talte, som Aanden indgjød ham. Tiderne vexle. Klosteret forsvandt.

«— gyldne Sale
Paa de samme Steder prale
Hvor de ringe Celler stod.»*

Hvor Munkene sang Psalmer, dandsede Riddere og Fruer til klingende Spil; men ogsaa disse Toner taug, de blomstrende Kinder bleve Støv. Der blev atter stille. Mangen god Gang red da *Holberg* her-

* *Anders-Skov af Oehlenschläger.*